

служи молебенъ и панихида за падналитѣ въ боя войници, при прѣминуването на Дунава въ присѣдството на Императора.

Тъкмо въ 2^{1/2} часа, въ най-голѣмата горѣщина, се започна молебена, а послѣ и панихидата. Опълчението бѣше построено „покоемъ“. Молебена се отслужи отъ бригаднитѣ свѣщеници Анфилохий и Драгановъ. Когато се свърши панихидата, Императора заповѣда да излѣзе отъ строя единъ офицеръ — Българинъ. Дружинния командиръ извика мене и ми заповѣда да ида при царя:

Щастливъ и сияющъ отъ радостъ, за гдѣто ми се прѣдстави случай, не само да бѣдѣ близо до Царя, но и да слушамъ, отправенитѣ Му къмъ мене думи, взехъ сабята си „подъ высъ“ и наближихъ.

— Прѣдай имъ, каза ми Императора съ високъ гласъ, когато азъ се спрѣхъ въ 3—4 крачки отъ него, че Азъ вчера ходихъ въ първия Български градъ Свищовъ, който бѣше прѣвзетъ у турцитѣ прѣди три дена отъ Моитѣ храбри войници Духовенството ме посрѣщна съ кръстъ и Евангелие, а жителитѣ — съ хлѣбъ и соль. Прѣвземанието на този Български градъ е началото на освобождението на България. Азъ се надѣвамъ, прибави Негово Императорско Величество, че всѣкой отъ тѣхъ свято ще изпълни своя дългъ.

— „Прѣвземанието на този Български градъ е началото на освобождението на България!...“ Тѣзи цареви думи приведоха опълченцитѣ и присѣдстваващитѣ въ такъвъ вѣсторгъ, който не е възможно да се прѣдаде съ думи. Безъ да се распространявамъ, ще кажа, че свършѣхъ на царската рѣчь се посрѣщна отъ опълченцитѣ и множеството народъ съ грамогласното „ура“! Това „ура“ бѣше тѣй грамовито, щото то, като че ли събуди тихия бѣлъ Дунавъ, свидетеля на подвизитѣ на нашитѣ прадѣди, отъ многовѣковния му дълбокъ робски сънь.

Царя съ многочисленната си свита отдавно бѣ заминалъ за Зимничъ, а неумолкаемото „ура“ продължаваше да цѣпи въздуха.